

Загинув в День Перемоги

Наталія ТАРКОВСЬКА

Рядовий 58-ї окремої мотопіхотної бригади. Був мобілізований у квітні 2015 р.

Олександр Кравченко здобув неповну середню освіту у міській школі № 2. Хлопчик зростав доброзичливим та хазяйновитим. Навчання не дуже любив через абияке ставлення вчителів, проте це не стало на заваді мати велике серце. Дуже любив тварин, усіх без винятку. «Іноді було таке враження, що розумів кожну тварину, начебто знав їхню мову, й ніколи вони не причиняли йому ніякого зла...» - розповідає матір бійця, Валентина Володимирівна.

Після закінчення школи працював на будівництві, під час жнив - на полях. Дуже любляв готувати. «Пам'ятаю, як для вагітної дружини готував борщ на замовлення, коли та лежала на збереженні. Я й запитую, які інгредієнти увійшли в його страву. Я сміялась до сліз, коли дізналась, що син у борщ вкинув кільки, - дружина хотіла й кільки», - з усмішкою й тугою в очах згадує пані Валентина.

Вперше одружився рано, із Тетяною. Вдруге одружився із Оксаною, жителькою села Білки, куди й згодом переїхав.

Його характеризують як чуйного простого чоловіка, який завжди прийде на допомогу. Був товариським, мав багато друзів, зі всіма знаходив спільну мову. Проте був впертим, завжди добивався свого. Мав гарну пам'ять: знав дати народження майже усіх близьких йому людей. Не був байдужим, був відкритим та щирим. Полюбляв риболовлю та футбол. Марив природою, особливо - ліс, куди часто прогулювався.

У квітні 2015 року він був мобілізований до лав Збройних сил України. Служив у гарячій точці АТО стрільцем мотопіхотного відділення.

На зв'язок виходив при можливості. «Тоді моє життя тривало від дзвінка до дзвінка», - згадує матір бійця. «Не хотів, аби вороги ходили по нашій землі. Не міг не піти, надто совісний був...»

За рік часу перебування в зоні АТО одного разу приїздив додому - дочекався відпустки. В той день зібрались усі рідні, аби й відсвяткувати його повернення живим і здоровим. Усі танцювали, веселились, святкували без алкоголю, наприкінці не хотіли роз-

ходитись, але кожен, дивлячись на нього, розумів, що бачить його востаннє. «В нього був такий погляд і така усмішка, наче мовчки з усіма прощався...» - ділиться спогадами Валентина Володимирівна.

Матір героя розповідає, що часто відвідує могилу сина. Там постійно лежать живі квіти, цукерки чи печиво, - заходять не лише друзі та побратими, але й

небайдужі жителі міста та побратими із с. Білка.

«Містяни дуже допомогли мені як морально, так і матеріально. Я щиро вдячна жителям Тростянця за небайдужість і щирість», - зі сльозами на очах згадує Валентина Кравченко. - вріз

Тоді, коли трапилась біда, Валентині телефонували й висловлювали співчуття незнайомі їй люди, перераховували гроші на картку невеликими сумами. Після загибелі Олександра Валентина Кравченко й сама стала допомагати людям: у кого дитина хвора, у кого друга половинка - допомагає чим може. Каже, що не може стояти осторонь чужого горя, адже знає, яка важлива для людей проста моральна підтримка й теплі слова.

Друзі не залишили Олександра і після загибелі: допомагають його матері по господарству, часто заходять у гості, самі домовляються про установку пам'ятника, доглядають за станом могили. Серед них Руслан Бухонський, Дмитро Сердюк, Ігор Бабіч та інші.

Залишилось двоє синів (19 та 16 років) - Євгеній та Владислав та 13-річна донька Валерія. Діти дуже любили батька, втрата сколихнула їхні серця.

Серце героя перестало битися 9 травня. Він загинув, підірвавшись на вибуховому пристрої в автомобілі ГАЗ-66 біля населеного пункту Верхньоторецьке під Авдіївкою Донецької області. Поховали загиблого воїна в Тростянці, на центральному цвинтарі. Панахиду відслужили в центрі міста, біля каплички. Прощалися з Олександром Кравченком його бойові побратими, родина, друзі, представники влади, громадськість. Військовослужбовці вшанували пам'ять загиблого товариша залпами салюту зі стрілецької зброї.

Під час служби був нагороджений медаллю «За оборону рідної держави».

В його загибель не вірили 2 роки

Олексій СІКОРСЬКИЙ

ЛІНІЙНИЙ наглядач у складі ротно-тактичної групи 92-ї окремої механізованої бригади в/ч В 2260, яка мала деблокувати українські війська, що опинилися у Іловайському котлі

Майже зо два роки його вважали зниклим без вісти. Рідні не вірили, але тіло Руслана Батраченка було опізнано за аналізом ДНК.

Руслан народився в Росії, в селі Вєсьолоє Глушківського району Курської області, родина переїхала до Ворожби. Як і багато хлопців, закінчив середню школу, потім в СПТУ №5 за спеціальністю "токарь", проходив строкову службу у Збройних силах України у 1994—1994 роках. Але у серпні 2014 р. отримав повістку з військкомату. Це була вже третя мобілізація. Друзі та рідні пригадують його як хлопця веселого, спокійного, завжди готового допомогти; і ще такого, який ніколи не боявся взяти на себе відповідальне рішення. В цивільному житті любив футбол, займався гірсько-пішоходним туризмом, захоплювався походами, любив дику природу. Звичайно, планував мирне, тривале і щасливе життя. Створив сім'ю, мав сина і дочку. Багато хотів встигнути, та мрії залишились у цивільному житті, а доля круто змінилась. Мобілізацію на війну Руслан сприйняв як належне. Є такі патріоти, які не промовляють пишних слів, просто в разі біди йдуть і діють саме так, як треба. Після отримання повістки, як пригадують близькі, Руслан відразу вирішив йти на захист України, в цій справі жодних колівань не мав. І виконав свій обов'язок до кінця. Всі пам'ятають, яка трагедія трапилась під Іловайськом. Оточені війська були у смертельній небезпеці, Руслан разом з побратимами поспішав на допомогу за наказом. Але ж, за спогодами, він і в мирний час ніколи не відмовляв у допомозі і не вагався, приймаючи важливі рішення. Вже 28 серпня 2014 р. бойова машина, в якій був Руслан з групою товаришів, потрапила під шквальний вогонь між селищами Новозар'ївка і Войкове. Обстріл тривав довго: спочатку обстрілювала російська артилерія, потім — диверсійно-розвідувальний загін ворога з близької дистанції. Загинула вся група, в складі якої був Руслан - за даними військових, в БМП перебувало вісім людей. Їх прізвища відомі: Романцов І. С., Бризгайло С. В., Безщотний Ю. В., Лепетюха В. В., Дерєбченко А. В., Карпенко О. Г., Чорний С. С., та, вірогідно, Бутирін А. В. Та про ці останні хвилини життя воїнів нема кому розповісти. Брати участь у бойових діях воїну довелося зовсім недовго, набагато складнішим було його повернення до рідної Ворожби — близько двох років тривав його останній шлях до дому. Вважався таким, що пропав без вісти, тому рідні, особливо мати, Любов Іванівна, не залишали надії. Мати не вірила в його загибель навіть під час опізнання, після того, як тіло Руслана було забрано медиками та військовими полковника Палагнюка, не вірить і досі, тому ми утрималися від спілкування з нею. Ми впевнені, що така невизначеність протягом багатьох місяців страшніше травмує душу, ніж найтрагічніша звістка. Про Руслана нам розповідали друзі та вчителі. Руслана Володимировича Батраченка було ідентифіковано за аналізом ДНК дітей. Офіційні слідчі органи визнали його загиблим. Поховали воїна двічі: 23 вересня 2014 року в місті Дніпропетровську як неопізаного захисника України, а 28 травня 2016 року перепоховали в ворожбянській землі, яка була йому рідною. Як земляка і героя. Прощалися з тілом воїна і висловлювали співчуття рідним і близьким багато мешканців Ворожби, були друзі і однокласники, приїздили офіційні особи з Білопілья. В похованні брали участь бойові побратими — учасники АТО. Ховали як воїна — з салютом і виконанням Гімна України. Відомості про це коротке життя зібрано для музею школи, в якій Руслан навчався. Багато інформації про Руслана Батраченка збереглося на ресурсах Інтернету, які стосуються пошуку зниклих і загиблих воїнів. Особливо друзі та близькі вдячні громадському об'єднанню "Мирний берег". А в цьому житті по ньому залишилась тільки світла пам'ять. І ще дітисироти і невтішна мати.

